

VEDLEGG

KONVENSJON

om gjensidig hjelp i straffesaker mellom Den europeiske unions medlemsstater, utarbeidet av Rådet i samsvar med artikkel 34 i traktaten om Den europeiske union

DE HØYE KONTRAHERENDE PARTER i denne konvensjon, Den europeiske unions medlemsstater,

SOM VISER til Rådets rettsakt om å utarbeide en konvensjon om gjensidig hjelp i straffesaker mellom Den europeiske unions medlemsstater,

SOM ØNSKER å forbedre det rettslige samarbeidet i straffesaker mellom Den europeiske unions medlemsstater uten at bestemmelsene om vern av den enkeltes frihet derved berøres,

SOM UNDERSTREKER at det er i medlemsstatenes felles interesse å sikre at gjensidig hjelp mellom medlemsstatene gis på en rask og effektiv måte som er forenlig med de grunnleggende prinsipper i deres internrettslige bestemmelser og i samsvar med den enkeltes rettigheter og prinsippene i den europeiske konvensjon om beskyttelse av menneskerettighetene og de grunnleggende friheter, undertegnet i Roma 4. november 1950,

SOM UTTRYKKER tillit til den måten deres rettssystemer er bygd opp på og virker på, og til samtlige medlemsstaters evne til å sikre en rettferdig rettergang,

SOM ER FAST BESLUTTET PÅ å utfylle den europeiske konvensjon om gjensidig hjelp i straffesaker av 20. april 1959 og andre konvensjoner som gjelder på dette området, med en konvensjon inngått av Den europeiske union,

SOM ERKJENNER at bestemmelsene i de nevnte konvensjoner fortsatt får anvendelse i alle spørsmål som ikke omfattes av denne konvensjon,

SOM TAR I BETRAKTNING at medlemsstatene legger vekt på å styrke det rettslige samarbeidet samtidig som de fortsetter å anvende forholdsmessighetsprinsippet,

SOM MINNER OM at denne konvensjon regulerer gjensidig hjelp i straffesaker på grunnlag av prinsippene i konvensjonen av 20. april 1959,

SOM TAR I BETRAKTNING at artikkel 20 i denne konvensjon omhandler visse særlige situasjoner som vedrører avlytting av telekommunikasjon, uten at dette på noen måte har virkning for andre liknende situasjoner som faller utenfor konvensjonens virkeområde,

SOM TAR I BETRAKTNING at alminnelige folkerettslige prinsipper får anvendelse i situasjoner som ikke omfattes av denne konvensjon,

SOM ERKJENNER at denne konvensjon ikke påvirker medlemsstatenes ansvar for å opprettholde lov og orden og ivareta den indre sikkerhet, og at det er opp til den enkelte

medlemsstat å bestemme, i samsvar med artikkel 33 i traktaten om Den europeiske union, hvordan den vil opprettholde lov og orden og ivareta den indre sikkerhet,

ER BLITT ENIGE OM FØLGENDE:

KAPITTEL I

ALMINNELIGE BESTEMMELSER

Artikkel 1

Forholdet til andre konvensjoner om gjensidig hjelp

1. Formålet med denne konvensjon er å utfylle bestemmelsene i og lette anvendelsen i Den europeiske unions medlemsstater av
 - a) den europeiske konvensjon om gjensidig hjelp i straffesaker av 20. april 1959, heretter kalt «den europeiske konvensjon om gjensidig hjelp i straffesaker»,
 - b) tilleggsprotokollen av 17. mars 1978 til den europeiske konvensjon om gjensidig hjelp i straffesaker,
 - c) de bestemmelser om gjensidig hjelp i straffesaker i konvensjonen av 19. juni 1990 om gjennomføring av Schengen-avtalen av 14. juni 1985 om gradvis avskaffelse av kontrollen på de felles grenser, heretter kalt «gjennomføringskonvensjonen til Schengen-avtalen», som ikke oppheves i henhold til artikkel 2 nr. 2,
 - d) kapittel 2 i traktaten om utlevering og gjensidig hjelp i straffesaker mellom Kongeriket Belgia, Storhertugdømmet Luxembourg og Kongeriket Nederland av 27. juni 1962, endret ved protokoll av 11. mai 1974, heretter kalt «Benelux-traktaten», for så vidt gjelder forholdet mellom medlemsstatene i Den økonomiske union Benelux.
2. Denne konvensjon berører ikke anvendelsen av gunstigere bestemmelser i bilaterale eller multilaterale avtaler mellom medlemsstatene og heller ikke, som omhandlet i artikkel 26 nr. 4 i den europeiske konvensjon om gjensidig hjelp i straffesaker, avtaler om gjensidig hjelp i straffesaker inngått på grunnlag av ensartet lovgivning eller en særskilt ordning som fastsetter gjensidig anvendelse av tiltak om gjensidig hjelp på deres respektive territorier.

Artikkel 2

Bestemmelser som berører Schengen-regelverket

1. Bestemmelsene i artikkel 3, 5, 6, 7, 12 og 23 og, i den utstrekning de er relevante for artikkel 12, i artikkel 15 og 16 samt, i den utstrekning de er relevante for de nevnte artiklene, i artikkel 1 utgjør tiltak som endrer eller bygger på bestemmelsene nevnt i vedlegg A til avtalen inngått mellom Rådet for Den europeiske union og Republikken Island og Kongeriket Norge

om de sistnevnte statenes tilknytning til gjennomføringen, anvendelsen og videreutviklingen av Schengen-regelverket⁽¹⁾.

2. Bestemmelsene i artikkel 49 bokstav a) samt i artikkel 52, 53 og 73 i gjennomføringskonvensjonen til Schengen-avtalen oppheves.

Artikkel 3

Rettslig forfølgning der det også skal gis gjensidig hjelp

1. Gjensidig hjelp skal også gis ved rettslig forfølgning av forhold som etter nasjonal rett i den anmodende eller den anmodede medlemsstat eller i begge kan straffes som overtredelser av bestemmelser som kan forfølges rettslig av forvaltningsmyndigheter hvis avgjørelse kan bringes inn for en domstol som har kompetanse i straffesaker.

2. Gjensidig hjelp skal også gis i forbindelse med straffesaker og rettslig forfølgning som nevnt i nr. 1 og som gjelder handlinger eller overtredelser som en juridisk person kan stilles til ansvar for i den anmodende medlemsstat.

Artikkel 4

Formkrav og fremgangsmåter ved gjennomføring av anmodninger om gjensidig hjelp

1. Når det gis gjensidig hjelp, skal den anmodede medlemsstat iaktta de formkrav og fremgangsmåter som den anmodende medlemsstat uttrykkelig har angitt, med mindre noe annet er bestemt i denne konvensjon, og forutsatt at disse formkravene og fremgangsmåtene ikke strider mot de grunnleggende rettsprinsipper i den anmodede medlemsstat.

2. Den anmodede medlemsstat skal gjennomføre anmodningen om hjelp så snart som mulig, idet den i størst mulig omfang skal ta hensyn til de prosessuelle frister og andre frister som den anmodende medlemsstat har angitt. Den anmodende medlemsstat skal begrunne fristene.

3. Dersom anmodningen ikke eller bare delvis kan gjennomføres i samsvar med den anmodende medlemsstats krav, skal den anmodede medlemsstats myndigheter omgående underrette den anmodende medlemsstats myndigheter og opplyse på hvilke vilkår anmodningen vil kunne etterkommes. Myndighetene i den anmodende medlemsstat og den anmodede medlemsstat kan deretter bli enige om hvordan anmodningen skal behandles videre, om nødvendig ved å gjøre den videre behandlingen betinget av at de nevnte vilkår oppfylles.

4. Dersom det kan forutses at tidsfristen den anmodende medlemsstat har fastsatt for å gjennomføre anmodningen, ikke kan overholdes, og dersom det av begrunnelsen omhandlet i nr. 2 annet punktum tydelig fremgår at enhver forsinkelse i betydelig grad vil vanskeliggjøre forfølgningen som pågår i den anmodende medlemsstat, skal myndighetene i den anmodede medlemsstat omgående opplyse om hvor lang tid som anslås å være nødvendig for å

⁽¹⁾ EFT L 176 av 10.7.1999, s. 36.

gjennomføre anmodningen. Den anmodende medlemsstats myndigheter skal omgående opplyse om anmodningen likevel opprettholdes. Myndighetene i den anmodende medlemsstat og den anmodede medlemsstat kan deretter bli enige om hvordan anmodningen skal behandles videre.

Artikkel 5

Oversending og forkynning av rettslige dokumenter

1. Hver medlemsstat skal sende rettslige dokumenter beregnet på personer som oppholder seg på en annen medlemsstats territorium, direkte til disse per post.
2. Rettslige dokumenter kan oversendes gjennom den anmodede medlemsstats kompetente myndigheter bare
 - a) dersom adressen til personen dokumentet er beregnet på, er ukjent eller uviss, eller
 - b) dersom den anmodende medlemsstats relevante prosessuelle regler krever annet bevis for forkynningen av dokumentet for mottakeren enn det som kan oppnås ved oversending per post, eller
 - c) dersom det ikke har vært mulig å forkynne dokumentet per post, eller
 - d) dersom den anmodende medlemsstat har god grunn til å anse at oversending per post ikke vil gi resultat eller er uhensiktsmessig.
3. Når det er grunn til å tro at mottakeren ikke forstår språket i dokumentet, skal dokumentet – eller i det minste de viktige avsnittene i det – oversettes til språket eller språkene i den medlemsstat på hvis territorium mottakeren oppholder seg. Dersom myndigheten som oversender dokumentet, er kjent med at mottakeren bare forstår et annet språk, skal dokumentet – eller i det minste de viktige avsnittene i det – oversettes til dette annet språk.
4. Alle rettslige dokumenter skal ledsages av et følgeskriv, med opplysning om at mottakeren kan få opplysninger om sine rettigheter og forpliktelser i forbindelse med dokumentet hos den myndighet dokumentet kommer fra, eller hos andre myndigheter i vedkommende medlemsstat. Nr. 3 får anvendelse også på følgeskrivet.
5. Denne artikkel berører ikke anvendelsen av artikkel 8, 9 og 12 i den europeiske konvensjon om gjensidig hjelp i straffesaker og artikkel 32, 34 og 35 i Benelux-traktaten.

Artikkel 6

Oversending av anmodninger om gjensidig hjelp

1. Anmodninger om gjensidig hjelp og spontan informasjonsutveksling som nevnt i artikkel 7 skal skje skriftlig eller på annen måte som gjør det mulig å fremskaffe skriftlig dokumentasjon slik at den mottakende medlemsstat kan fastslå ektheten. Slike anmodninger

skal oversendes direkte mellom judisielle myndigheter som har stedlig kompetanse til å fremme og gjennomføre dem, og skal tilbakesendes gjennom de samme kanaler med mindre noe annet er bestemt i denne artikkel.

Alle opplysninger som en medlemsstat gir med sikte på forfølging for domstolene i en annen medlemsstat som definert i artikkel 21 i den europeiske konvensjon om gjensidig hjelp i straffesaker og artikkel 42 i Benelux-traktaten, kan oversendes direkte mellom vedkommende judisielle myndigheter.

2. Nr. 1 er ikke til hinder for at anmodninger i særlige tilfeller kan oversendes eller tilbakesendes

- a) mellom en sentral myndighet i en medlemsstat og en sentral myndighet i en annen medlemsstat, eller
- b) mellom en judisiell myndighet i en medlemsstat og en sentral myndighet i en annen medlemsstat.

3. Uten hensyn til nr. 1 kan Det forente kongerike og Irland, når de gir underretningen omhandlet i artikkel 27 nr. 2, erklære at anmodninger og meddelelser til dem må sendes gjennom den sentrale myndighet i de respektive statene, i samsvar med det som er angitt i erklæringen. Disse medlemsstater kan når som helst ved en ny erklæring begrense rekkevidden av en slik erklæring med sikte på å gi nr. 1 mer vidtgående anvendelse. De skal gjøre dette når bestemmelsene om gjensidig hjelp i gjennomføringskonvensjonen til Schengen-avtalen settes i kraft for dem.

Enhver medlemsstat kan anvende gjensidighetsprinsippet i forbindelse med ovennevnte erklæringer.

4. Enhver anmodning om gjensidig hjelp kan, i hastesaker, oversendes gjennom Den internasjonale kriminalpolitiorganisasjon (Interpol) eller ethvert organ som er kompetent i henhold til bestemmelser vedtatt i medhold av traktaten om Den europeiske union.

5. Dersom den myndighet som er kompetent til å behandle anmodninger etter artikkel 12, 13 eller 14, i den ene medlemsstaten er en judisiell myndighet eller en sentral myndighet og i den andre medlemsstaten en politi- eller tollmyndighet, kan anmodninger fremmes og besvares direkte mellom disse myndighetene. Nr. 4 får anvendelse på slike kontakter.

6. Dersom den myndighet som er kompetent til å behandle anmodninger om gjensidig hjelp i forbindelse med rettslig forfølging etter artikkel 3 nr. 1, i den ene medlemsstaten er en judisiell myndighet eller en sentral myndighet og i den andre medlemsstaten en forvaltningsmyndighet, kan anmodninger fremmes og besvares direkte mellom disse myndighetene.

7. Enhver medlemsstat kan, når den gir underretningen omhandlet i artikkel 27 nr. 2, erklære at den ikke er bundet av nr. 5 første punktum eller av nr. 6 i denne artikkel eller av noen av dem, eller at den vil anvende disse bestemmelsene bare på visse vilkår, som den skal angi. En slik erklæring kan når som helst trekkes tilbake eller endres.

8. Følgende anmodninger eller meddelelser skal oversendes gjennom medlemsstatenes sentrale myndigheter:

- a) anmodninger om midlertidig overføring av eller transitt for fengslede personer som nevnt i artikkel 9 i denne konvensjon, i artikkel 11 i den europeiske konvensjon om gjensidig hjelp i straffesaker og i artikkel 33 i Benelux-traktaten,
- b) opplysninger fra rettslige registre som nevnt i artikkel 22 i den europeiske konvensjon om gjensidig hjelp i straffesaker og i artikkel 43 i Benelux-traktaten. Anmodninger om kopier av straffedommer og vedtak som nevnt i artikkel 4 i tilleggsprotokollen til den europeiske konvensjon om gjensidig hjelp i straffesaker kan imidlertid fremmes direkte til kompetente myndigheter.

Artikkel 7

Spontan informasjonsutveksling

1. Kompetente myndigheter i medlemsstatene kan, innenfor rammen av sin nasjonale rett og uten at det foreligger en anmodning om det, utveksle opplysninger om straffbare handlinger og overtredelser av bestemmelser nevnt i artikkel 3 nr. 1 som den mottakende myndighet har kompetanse til å straffe eller behandle på det tidspunkt opplysningene gis.
2. Den myndighet som gir opplysninger, kan i henhold til sin nasjonale rett fastsette vilkår for den mottakende myndighets bruk av opplysningene.
3. Den mottakende myndighet skal være bundet av disse vilkårene.

KAPITTEL II

ANMODNINGER OM SÆRLIGE FORMER FOR GJENSIDIG HJELP

Artikkel 8

Tilbakelevering

1. På anmodning fra den anmodende medlemsstat og uten at godtroende tredjemanns rettigheter berøres, kan den anmodende medlemsstat stille urettmessig ervervede gjenstander til rådighet for den anmodende medlemsstat med sikte på tilbakelevering til de rettmessige eierne.
2. Ved anvendelsen av artikkel 3 og 6 i den europeiske konvensjon om gjensidig hjelp i straffesaker og artikkel 24 nr. 2 og artikkel 29 i Benelux-traktaten kan den anmodende medlemsstat, enten før eller etter at gjenstandene overleveres til den anmodende medlemsstat, gi avkall på tilbakesendelse dersom dette kan fremme tilbakeleveringen av gjenstandene til den rettmessige eieren. Godtroende tredjemanns rettigheter skal ikke berøres.
3. Dersom den anmodende medlemsstat gir avkall på tilbakesendelse før gjenstandene overleveres til den anmodende medlemsstat, skal den anmodende medlemsstat ikke påberope

seg panterett eller annen regressrett i medhold av sin skatte- eller tollavgivning med hensyn til disse gjenstandene.

En avståelse som nevnt i nr. 2 skal ikke berøre den anmodede medlemsstats rett til å oppkreve skatter eller avgifter fra den rettmessige eieren.

Artikkel 9

Midlertidig overføring av fengslede personer med sikte på etterforskning

1. Dersom det foreligger en avtale mellom de berørte medlemsstaters kompetente myndigheter, kan en medlemsstat som har anmodet om et etterforskningsskritt som krever nærvær av en person som er fengslet på dens eget territorium, midlertidig overføre vedkommende til territoriet til den medlemsstat der etterforskningen skal finne sted.
2. Avtalen skal fastsette de nærmere vilkår for den midlertidige overføringen av vedkommende og fristen for å sende ham eller henne tilbake til den anmodende medlemsstats territorium.
3. Dersom det kreves at vedkommende samtykker i overføringen, skal en samtykkeerklæring eller en kopi av erklæringen omgående legges fram for den anmodede medlemsstat.
4. Det tidsrom vedkommende er undergitt fengsling på den anmodede medlemsstats territorium, skal trekkes fra det tidsrom vedkommende er eller kommer til å være fengslet på den anmodende medlemsstats territorium.
5. Bestemmelsene i artikkel 11 nr. 2 og 3 og i artikkel 12 og 20 i den europeiske konvensjon om gjensidig hjelp i straffesaker får tilsvarende anvendelse på denne artikkel.
6. Enhver medlemsstat kan, når den gir underretningen omhandlet i artikkel 27 nr. 2, erklære at det forut for inngåelsen av en avtale i henhold til nr. 1 i denne artikkel kreves samtykke i henhold til nr. 3 i denne artikkel, eller at det kreves samtykke på visse vilkår som angis i erklæringen.

Artikkel 10

Avhør ved videokonferanse

1. Dersom en person befinner seg på en medlemsstats territorium og skal avhøres som vitne eller sakkyndig av en annen medlemsstats judisielle myndigheter, kan sistnevnte medlemsstat, dersom det ikke er ønskelig eller mulig at den som skal avhøres, møter personlig på dens territorium, anmode om at avhøret foretas ved hjelp av videokonferanse som fastsatt i nr. 2 til 8.
2. Den anmodede medlemsstat skal gi tillatelse til avhør ved videokonferanse forutsatt at bruk av videokonferanse ikke er i strid med dens grunnleggende rettsprinsipper, og at den har de tekniske hjelpemidler som er nødvendige for å foreta avhøret. Dersom den anmodede

medlemsstat ikke har tilgang til de tekniske hjelpemidlene som er nødvendige for en videokonferanse, kan den anmodende medlemsstat stille dem til rådighet etter avtale mellom statene.

3. Anmodninger om avhør ved videokonferanse skal i tillegg til opplysningene nevnt i artikkel 14 i den europeiske konvensjon om gjensidig hjelp i straffesaker og artikkel 37 i Benelux-traktaten angi hvorfor det ikke er ønskelig eller mulig for vitnet eller den sakkyndige å møte personlig, samt navnet til den judisielle myndighet og til de personer som skal foreta avhøret.

4. Den anmodede medlemsstats judisielle myndighet innkaller den som skal avhøres, i henhold til de formkrav som er fastsatt i statens lovgivning.

5. For avhør ved videokonferanse skal følgende regler gjelde:

- a) En representant for den anmodede medlemsstats judisielle myndighet, om nødvendig bistått av en tolk, skal være til stede under avhøret og skal også være ansvarlig både for å kontrollere identiteten til den som skal avhøres, og for at den anmodede medlemsstats grunnleggende rettsprinsipper overholdes. Dersom representanten for den anmodede medlemsstats judisielle myndighet er av den oppfatning at den anmodede medlemsstats grunnleggende rettsprinsipper tilsidesettes under avhøret, skal vedkommende omgående treffe de tiltak som er nødvendige for å sikre at avhøret fortsetter i samsvar med de nevnte prinsipper.
- b) Den anmodende og den anmodede medlemsstats kompetente myndigheter skal om nødvendig avtale tiltak med sikte på å beskytte den som skal avhøres.
- c) Avhøret skal foretas direkte av eller under ledelse av den anmodende medlemsstats judisielle myndighet i samsvar med denne medlemsstats nasjonale rett.
- d) På anmodning fra den anmodende medlemsstat eller den som skal avhøres, skal den anmodede medlemsstat sørge for at den som skal avhøres, om nødvendig bistås av en tolk.
- e) Den som skal avhøres, kan påberope seg den rett til å nekte å avgi forklaring som han eller hun måtte ha i henhold til enten den anmodede eller den anmodende medlemsstats nasjonale rett.

6. Med forbehold for eventuelle tiltak som er avtalt med sikte på å beskytte personer, skal den anmodede medlemsstats judisielle myndighet ved avhørets slutt utarbeide et referat med opplysning om tid og sted for avhøret, den avhørte personens identitet, identiteten til alle øvrige personer i den anmodede medlemsstat som har deltatt i avhøret og deres funksjoner, eventuelle edsavleggelser og de tekniske omstendigheter avhøret fant sted under. Dette dokumentet skal oversendes av den kompetente myndighet i den anmodede medlemsstat til den kompetente myndighet i den anmodende medlemsstat.

7. Kostnadene for opprettelsen av videoforbindelsen, kostnadene for driften av videoforbindelsen i den anmodede medlemsstat, vederlag til tolker som den anmodede medlemsstat har stilt til rådighet, og godtgjørelse til vitner og sakkyndige og deres reiseutgifter i den anmodede medlemsstat skal av den anmodende medlemsstat refunderes den

anmodede medlemsstat, med mindre sistnevnte helt eller delvis avstår fra refusjon av disse utgiftene.

8. Hver medlemsstat skal treffe de tiltak som er nødvendige for å sikre at dens nasjonale rett får anvendelse på samme måte som om avhøret hadde funnet sted innenfor rammen av en nasjonal rettslig forfølgning, i de tilfeller der vitner eller sakkyndige avhøres på dens territorium i samsvar med denne artikkel og nekter å avgi forklaring selv om de har plikt til det, eller avgir falsk forklaring.

9. Medlemsstatene kan etter eget skjønn, dersom det er hensiktsmessig og med vedkommende judisielle myndigheters samtykke, også anvende bestemmelsene i denne artikkel på avhør av en siktet ved hjelp av videokonferanse. I så fall skal beslutningen om å holde videokonferanse og om hvordan den skal gjennomføres, gjøres til gjenstand for avtale mellom de berørte medlemsstater i samsvar med deres nasjonale rett og med relevante internasjonale instrumenter, herunder den europeiske konvensjon om beskyttelse av menneskerettighetene og de grunnleggende friheter av 1950.

Enhver medlemsstat kan, når den gir underretningen omhandlet i artikkel 27 nr. 2, erklære at den ikke vil anvende første ledd. En slik erklæring kan når som helst trekkes tilbake.

Avhør kan foretas bare dersom den siktede samtykker i det. De regler som kan vise seg nødvendige for å beskytte siktetes rettigheter, skal vedtas av Rådet i et rettslig bindende dokument.

Artikkel 11

Avhør av vitner og sakkyndige ved telefonkonferanse

1. Dersom en person befinner seg på en medlemsstats territorium og skal avhøres som vitne eller sakkyndig av en annen medlemsstats judisielle myndigheter, kan sistnevnte medlemsstat, dersom dens nasjonale rett gir hjemmel for det, anmode om bistand fra den førstnevnte medlemsstat slik at avhøret kan finne sted ved hjelp av telefonkonferanse som fastsatt i nr. 2 til 5.

2. Avhør kan foretas ved hjelp av telefonkonferanse bare dersom vitnet eller den sakkyndige samtykker i at avhøret foregår på den måten.

3. Den anmodede medlemsstat skal gi tillatelse til avhør ved telefonkonferanse dersom dette ikke er i strid med dens grunnleggende rettsprinsipper.

4. Anmodning om avhør ved telefonkonferanse skal i tillegg til opplysningene omhandlet i artikkel 14 i den europeiske konvensjon om gjensidig hjelp i straffesaker og artikkel 37 i Benelux-traktaten inneholde navnet til den judisielle myndighet og til de personer som skal foreta avhøret, samt opplysning om at vitnet eller den sakkyndige er villig til å delta i et avhør foretatt ved hjelp av telefonkonferanse.

5. De praktiske forhold vedrørende avhøret skal fastsettes i fellesskap av de berørte medlemsstater. Ved slik avtale skal den anmodede medlemsstat påta seg

- a) å underrette vitnet eller den sakkyndige om tid og sted for avhøret,
- b) å kontrollere vitnets eller den sakkyndiges identitet,
- c) å kontrollere at vitnet eller den sakkyndige gir samtykke til avhør ved telefonkonferanse.

Den anmodede medlemsstat kan som vilkår for sitt samtykke kreve at de relevante bestemmelsene i artikkel 10 nr. 5 og 8 helt eller delvis får anvendelse. Med mindre noe annet er avtalt, får bestemmelsene i artikkel 10 nr. 7 tilsvarende anvendelse.

Artikkel 12

Kontrollerte leveranser

1. Hver medlemsstat skal på anmodning fra en annen medlemsstat påta seg å sørge for at kontrollerte leveranser kan tillates på dens territorium innenfor rammen av etterforskning av straffbare handlinger som kan medføre utlevering.
2. Beslutninger om å gjennomføre kontrollerte leveranser treffes i hvert enkelt tilfelle av de kompetente myndigheter i den anmodede medlemsstat, idet det skal tas behørig hensyn til denne medlemsstats nasjonale rett.
3. Kontrollerte leveranser skal gjennomføres i samsvar med den anmodede medlemsstats prosedyrer. Myndigheten til å handle samt til å lede operasjonene og føre kontroll med dem skal være tillagt de kompetente myndigheter i denne medlemsstat.

Artikkel 13

Felles etterforskningsgrupper

1. For bestemte formål og for et begrenset tidsrom, som kan forlenges etter nærmere avtale mellom partene, kan de kompetente myndigheter i to eller flere medlemsstater avtale å opprette en felles etterforskningsgruppe for å etterforske straffesaker i en eller flere av de medlemsstater som oppretter gruppen. Gruppens sammensetning skal fastsettes i avtalen.

En felles etterforskningsgruppe kan særlig opprettes

- a) dersom en medlemsstats etterforskning av straffbare handlinger nødvendiggjør en vanskelig og krevende etterforskning som har forbindelse til andre medlemsstater,
- b) dersom flere medlemsstater er i ferd med å etterforske straffbare handlinger og sakens omstendigheter krever samordnede, felles tiltak i de berørte medlemsstater.

Anmodning om å opprette en felles etterforskningsgruppe kan fremmes av en hvilken som helst av de berørte medlemsstater. Gruppen opprettes i en av de medlemsstater der etterforskningen forventes å finne sted.

2. I tillegg til opplysningene nevnt i de relevante bestemmelser i artikkel 14 i den europeiske konvensjon om gjensidig hjelp i straffesaker og artikkel 37 i Benelux-traktaten skal anmodninger om å opprette en felles etterforskningsgruppe omfatte forslag til sammensetning av gruppen.
3. En felles etterforskningsgruppe skal utføre oppdrag på følgende generelle vilkår på territoriet til de medlemsstater som har opprettet gruppen:
- a) Gruppens leder skal være en representant for den kompetente myndighet som deltar i etterforskning av straffesaker i den medlemsstat der gruppen utfører oppdrag. Gruppens leder skal handle innenfor rammen av sin kompetanse i henhold til nasjonal rett.
 - b) Gruppen skal utøve sin virksomhet i samsvar med nasjonal rett i den medlemsstat der oppdraget utføres. Gruppens medlemmer skal utføre sine oppgaver under ledelse av personen nevnt i bokstav a), idet det skal tas hensyn til de vilkår som er fastlagt av deres egne myndigheter i avtalen om opprettelse av gruppen.
 - c) Den medlemsstat der gruppen utfører oppdrag, skal treffe de organisatoriske tiltak som er nødvendige for at gruppen skal kunne utøve sin virksomhet.
4. Medlemmer av den felles etterforskningsgruppen som kommer fra andre medlemsstater enn den medlemsstat der gruppen utfører oppdrag, betegnes i denne artikkel som «utlånte medlemmer» i gruppen.
5. Utlånte medlemmer i den felles etterforskningsgruppen skal ha rett til å være til stede når det foretas etterforskningsskritt i den medlemsstat der gruppen utfører oppdrag. Når særlige grunner tilsier det, kan gruppens leder i samsvar med nasjonal rett i den medlemsstat der oppdraget utføres, likevel beslutte noe annet.
6. Utlånte medlemmer i den felles etterforskningsgruppen kan i samsvar med nasjonal rett i den medlemsstat der gruppen utfører oppdrag, av gruppens leder få til oppgave å foreta visse etterforskningsskritt dersom dette er blitt godkjent av de kompetente myndigheter i den medlemsstat der oppdraget utføres, og i den medlemsstat som har lånt ut medlemmet.
7. Dersom den felles etterforskningsgruppen har behov for å få foretatt etterforskningsskritt i en av de medlemsstater som har opprettet gruppen, kan medlemmer som er utlånt til gruppen fra vedkommende medlemsstat, anmode de kompetente myndigheter i denne stat om å foreta etterforskningsskrittene. Etterforskningsskrittene skal i vedkommende medlemsstat vurderes i henhold til de vilkår som ville fått anvendelse dersom det ble anmodet om dem i forbindelse med en innenlandsk etterforskning.
8. Dersom den felles etterforskningsgruppen har behov for bistand fra en annen medlemsstat enn de medlemsstater som har opprettet gruppen, eller fra en tredjestat, kan anmodning om bistand fremmes av de kompetente myndigheter i den stat der gruppen utfører oppdrag, for de kompetente myndigheter i den annen berørte stat, i samsvar med de relevante instrumenter eller ordninger.
9. Et medlem av den felles etterforskningsgruppen kan i samsvar med den nasjonale rett han eller hun er underlagt, og innenfor rammen av sin kompetanse gi gruppen opplysninger

som er tilgjengelige i den medlemsstat han eller hun er utlånt fra, med sikte på etterforskningen gruppen foretar.

10. Opplysninger som et medlem eller et utlånt medlem rettmessig har fremskaffet i forbindelse med sin deltakelse i en felles etterforskningsgruppe, og som ikke er tilgjengelige på annet vis for de kompetente myndigheter i de berørte medlemsstatene, kan brukes for følgende formål:

- a) for de formål gruppen er opprettet for,
- b) med forbehold om forutgående samtykke fra den medlemsstat der opplysningene er blitt tilgjengelige, for å avdekke, etterforske og påtale andre straffbare handlinger. Samtykke som nevnt kan nektes bare dersom slik bruk vil sette etterforskningen av en straffesak i den berørte medlemsstaten i fare, eller dersom medlemsstaten i et slikt tilfelle vil kunne avslå å gi gjensidig hjelp,
- c) for å forebygge en overhengende og alvorlig trussel mot den offentlige sikkerhet og, uten at anvendelsen av bokstav b) berøres, dersom det innledes etterforskning på et senere tidspunkt,
- d) for andre formål i den utstrekning dette er avtalt mellom de medlemsstater som har opprettet gruppen.

11. Denne artikkel berører ikke andre gjeldende bestemmelser eller ordninger om opprettelsen av felles etterforskningsgrupper eller disses virksomhet.

12. I den utstrekning de berørte medlemsstaters nasjonale rett eller bestemmelsene i eventuelle rettslige instrumenter som får anvendelse på forholdet dem imellom, tillater det, kan det avtales at andre enn representanter for de kompetente myndigheter i de medlemsstater som oppretter den felles etterforskningsgruppen, kan delta i gruppens virksomhet. Slike personer kan for eksempel være tjenestemenn i organer som er opprettet i henhold til traktaten om Den europeiske union. De rettigheter som tillegges medlemmene eller de utlånte medlemmene i gruppen etter denne artikkel, får ikke anvendelse på personer som nevnt med mindre noe annet uttrykkelig er avtalt.

Artikkel 14

Hemmelige undersøkelser

1. Den anmodende og den anmodede medlemsstat kan avtale å bistå hverandre ved etterforskning av straffbare handlinger foretatt av tjenestemenn som opptrer under hemmelig eller falsk identitet (hemmelige undersøkelser).

2. De kompetente myndigheter i den anmodede medlemsstat skal i hvert enkelt tilfelle avgjøre hvordan anmodningen skal besvares, idet det skal tas behørig hensyn til nasjonal rett og nasjonale prosedyrer. Varigheten av den hemmelige undersøkelsen, de nærmere vilkårene for den og de berørte tjenestemennenes rettslige stilling i den forbindelse skal avtales medlemsstatene imellom, idet det skal tas behørig hensyn til nasjonal rett og nasjonale prosedyrer.

3. Hemmelige undersøkelser skal gjennomføres i samsvar med nasjonal rett og nasjonale prosedyrer i den medlemsstat på hvis territorium den hemmelige undersøkelsen finner sted. De berørte medlemsstater skal samarbeide for å sikre at den hemmelige undersøkelsen forberedes og overvåkes, og for å treffe tiltak vedrørende sikkerheten til de tjenestemenn som opptrer under hemmelig eller falsk identitet.

4. Enhver medlemsstat kan, når den gir underretningen omhandlet i artikkel 27 nr. 2, erklære at den ikke er bundet av denne artikkel. En slik erklæring kan når som helst trekkes tilbake.

Artikkel 15

Tjenestemenns strafferettslige ansvar

Ved oppdrag som nevnt i artikkel 12, 13 og 14 skal tjenestemenn fra en annen medlemsstat enn den medlemsstat der oppdraget utføres, likestilles med tjenestemenn fra sistnevnte medlemsstat med hensyn til straffbare handlinger de utsettes for eller selv begår.

Artikkel 16

Tjenestemenns erstatningsansvar

1. Dersom tjenestemenn fra en medlemsstat utfører oppdrag i en annen medlemsstat i samsvar med artikkel 12, 13 og 14, skal den første medlemsstaten være ansvarlig for skader de måtte ha voldt i forbindelse med oppdraget, i samsvar med nasjonal rett i den medlemsstat på hvis territorium tjenestemennene utfører oppdraget.

2. Den medlemsstat på hvis territorium skaden omhandlet i nr. 1 ble forårsaket, skal erstatte slike skader på samme måte som skader voldt av dens egne tjenestemenn.

3. Den medlemsstat hvis tjenestemenn har påført en person skade på en annen medlemsstats territorium, skal refundere fullt ut ethvert beløp som sistnevnte medlemsstat har utbetalt til de skadelidte eller deres rettsetterfølgere.

4. Uten at dens rettigheter i forhold til tredjemann berøres, og med unntak av bestemmelsen i nr. 3, skal hver medlemsstat i tilfellet nevnt i nr. 1 avstå fra å kreve erstatning for skader den er påført av en annen medlemsstat.

KAPITTEL III

AVLYTTING AV TELEKOMMUNIKASJON

Artikkel 17

Myndigheter med kompetanse til å gi ordre om avlytting av telekommunikasjon

Ved anvendelsen av bestemmelsene i artikkel 18, 19 og 20 menes med «kompetent myndighet» en judisiell myndighet eller, dersom judisielle myndigheter ikke har kompetanse på det området som omfattes av de nevnte bestemmelser, en tilsvarende kompetent myndighet som er utpekt i henhold til artikkel 24 nr. 1 bokstav e), og som handler i forbindelse med etterforskningen av en straffesak.

Artikkel 18

Anmodninger om avlytting av telekommunikasjon

1. En kompetent myndighet i den anmodende medlemsstat kan av hensyn til etterforskningen av en straffesak og i samsvar med kravene i sin nasjonale rett fremme anmodning for en kompetent myndighet i den anmodede medlemsstat om
 - a) avlytting og umiddelbar overføring av telekommunikasjon til den anmodende medlemsstat,
 - b) avlytting, opptak og påfølgende overføring av opptak av telekommunikasjon til den anmodende medlemsstat.
2. Anmodninger etter nr. 1 kan fremmes i forbindelse med bruk av telekommunikasjonsmidler foretatt av den som avlyttingen gjelder, dersom han eller hun befinner seg i
 - a) den anmodende medlemsstat og den anmodende medlemsstat har behov for teknisk assistanse fra den anmodede medlemsstat for å avlytte hans eller hennes kommunikasjon,
 - b) den anmodede medlemsstat og hans eller hennes kommunikasjon kan avlyttes i denne medlemsstat,
 - c) en tredje medlemsstat som er underrettet i henhold til artikkel 20 nr. 2 bokstav a), og dersom den anmodende medlemsstat har behov for teknisk assistanse fra den anmodede medlemsstat for å avlytte hans eller hennes kommunikasjon.
3. Som unntak fra artikkel 14 i den europeiske konvensjon om gjensidig hjelp i straffesaker og artikkel 37 i Benelux-traktaten skal anmodninger etter denne artikkel inneholde følgende:
 - a) opplysning om hvilken myndighet som fremmer anmodningen,
 - b) bekreftelse på at det foreligger en lovmessig beslutning om avlytting i forbindelse med etterforskningen av en straffesak,
 - c) opplysninger som gjør det mulig å identifisere den som avlyttingen gjelder,
 - d) angivelse av den straffbare handlingen som er under etterforskning,
 - e) angivelse av den ønskede varigheten av avlyttingen, og

- f) om mulig, fyllestgjørende tekniske data, særlig det relevante nummeret for tilknytning til nettet, for å sikre at anmodningen kan etterkommes.
4. Anmodning fremmet etter nr. 2 bokstav b) skal også omfatte en kortfattet redegjørelse for sakens omstendigheter. Den anmodende medlemsstat kan be om alle ytterligere opplysninger som er nødvendige for at den skal kunne avgjøre om den ville ha foretatt det anmodede etterforskningskritt i en tilsvarende nasjonal sak.
5. Den anmodende medlemsstat forplikter seg til å etterkomme anmodninger fremmet etter nr. 1 bokstav a)
- a) dersom anmodningen er fremmet etter nr. 2 bokstav a) og c), så snart den har mottatt opplysningene omhandlet i nr. 3. Den anmodende medlemsstat kan tillate avlyttingen uten ytterligere formaliteter,
- b) dersom anmodningen er fremmet etter nr. 2 bokstav b), så snart den har mottatt opplysningene omhandlet i nr. 3 og 4, forutsatt at den ville ha besluttet å foreta det anmodede etterforskningskritt i en tilsvarende nasjonal sak. Den anmodende medlemsstat kan stille de samme vilkår for å gi samtykke som den ville ha stilt i en tilsvarende nasjonal sak.
6. Dersom umiddelbar overføring ikke er mulig, forplikter den anmodende medlemsstat seg til å etterkomme anmodninger fremmet etter nr. 1 bokstav b) så snart den har mottatt opplysningene omhandlet i nr. 3 og 4, forutsatt at den ville ha besluttet å foreta det anmodede etterforskningskritt i en tilsvarende nasjonal sak. Den anmodende medlemsstat kan stille de samme vilkår for å gi samtykke som den ville ha stilt i en tilsvarende nasjonal sak.
7. Enhver medlemsstat kan, når den gir underretningen omhandlet i artikkel 27 nr. 2, erklære at den er bundet av nr. 6 bare dersom den ikke er i stand til å foreta umiddelbar overføring. I slike tilfeller kan den annen medlemsstat anvende gjensidighetsprinsippet.
8. Når den anmodende medlemsstat fremmer anmodning etter nr. 1 bokstav b), kan den, dersom særlige grunner tilsier det, også anmode om en utskrift av opptaket. Den anmodende medlemsstat skal behandle slike anmodninger i samsvar med nasjonal rett og nasjonale prosedyrer.
9. Den medlemsstat som mottar opplysninger fremskaffet etter nr. 3 og 4, skal undergi opplysningene fortrolig behandling i samsvar med sin nasjonale rett.

Artikkel 19

Avlytting av telekommunikasjon på eget territorium ved bruk av tjenesteytere

1. Medlemsstatene skal påse at systemer for telekommunikasjonstjenester som betjenes via en jordstasjon på deres territorium, og som ikke er direkte tilgjengelige på en annen medlemsstats territorium med henblikk på lovlig avlytting av kommunikasjon fra en person som befinner seg i denne medlemsstaten, kan gjøres direkte tilgjengelige slik at nevnte

medlemsstat kan foreta lovlig avlytting gjennom en utpekt tjenesteyter som befinner seg på dens territorium.

2. I tilfellet nevnt i nr. 1 skal de kompetente myndigheter i en medlemsstat, av hensyn til etterforskningen av en straffesak og i samsvar med gjeldende nasjonal rett, ha adgang til å foreta avlytting gjennom en utpekt tjenesteyter som befinner seg på dens territorium, uten å involvere den medlemsstat på hvis territorium jordstasjonen er plassert, under forutsetning av at den som avlyttes, befinner seg i vedkommende medlemsstat.

3. Nr. 2 får anvendelse også dersom avlyttingen finner sted etter at det er fremmet anmodning etter artikkel 18 nr. 2 bokstav b).

4. Ingen bestemmelse i denne artikkel skal være til hinder for at en medlemsstat kan fremme anmodning om lovlig avlytting av telekommunikasjon i samsvar med artikkel 18 for den medlemsstat på hvis territorium jordstasjonen er plassert, særlig dersom det ikke finnes noen tjenesteyter i den anmodende medlemsstat.

Artikkel 20

Avlytting av telekommunikasjon uten teknisk assistanse fra en annen medlemsstat

1. Med forbehold for alminnelige folkerettslige prinsipper samt bestemmelsene i artikkel 18 nr. 2 bokstav c) får forpliktelsene omhandlet i denne artikkel anvendelse på avlytting som er beordret eller godkjent av den kompetente myndighet i en medlemsstat som ledd i etterforskning av straffesaker som kjennetegnes ved å være etterforskning foranlediget av en bestemt straffbar handling, herunder forsøk, i den utstrekning forsøk er straffbart etter nasjonal rett, i den hensikt å identifisere og pågripe, sikte, straffeforfølge eller dømme de ansvarlige.

2. Dersom den kompetente myndighet i en medlemsstat (den «avlyttende medlemsstat») har gitt tillatelse til avlytting av telekommunikasjon med sikte på å etterforske en straffesak, og den som i henhold til avlyttingsbeslutningen skal avlyttes, har en telekommunikasjonsadresse som brukes på en annen medlemsstats territorium (den «underrettede medlemsstat»), og det ikke er behov for teknisk assistanse fra denne medlemsstat for å foreta avlyttingen, skal den avlyttende medlemsstat gi den underrettede medlemsstat underretning om avlyttingen

a) forut for avlyttingen i tilfeller der den allerede på det tidspunkt beslutningen om avlytting treffes, er kjent med at den som avlyttingen gjelder, befinner seg på den underrettede medlemsstats territorium,

b) i andre tilfeller umiddelbart etter at den er blitt kjent med at den som avlyttingen gjelder, befinner seg på den underrettede medlemsstats territorium.

3. Den avlyttende medlemsstat skal gi underretning blant annet om følgende:

a) opplysning om hvilken myndighet som har gitt ordre til avlyttingen,

- b) bekreftelse på at det foreligger en lovmessig beslutning om avlytting i forbindelse med etterforskningen av en straffesak,
 - c) opplysninger som gjør det mulig å identifisere den som avlyttingen gjelder,
 - d) angivelse av den straffbare handlingen som er under etterforskning, og
 - e) angivelse av den forventede varigheten av avlyttingen.
4. Følgende får anvendelse dersom en medlemsstat blir underrettet i henhold til nr. 2 og 3:
- a) Når den mottar opplysningene fremskaffet etter nr. 3, skal den kompetente myndighet i den underrettede medlemsstat omgående og senest innen 96 timer ta kontakt med den avlyttende medlemsstat
 - i) for å gi tillatelse til at avlyttingen gjennomføres eller fortsettes. Den underrettede medlemsstat kan stille de samme vilkår for å gi samtykke som den ville ha stilt i en tilsvarende nasjonal sak,
 - ii) for å kreve at avlyttingen ikke gjennomføres, eller at avlyttingen avsluttes dersom den ikke er tillatt i henhold til den underrettede medlemsstats nasjonale rett, eller av de grunner som angis i artikkel 2 i den europeiske konvensjon om gjensidig hjelp i straffesaker. Dersom den underrettede medlemsstat stiller et slikt krav, skal den grunngi sin beslutning skriftlig,
 - iii) for i tilfeller som nevnt i ii) å kreve at alt materiale som allerede er fremkommet under avlyttingen mens den aktuelle personen befant seg på dens territorium, ikke anvendes eller bare anvendes på de vilkår den angir. Den underrettede medlemsstat skal gi den avlyttende medlemsstat en begrunnelse for de nevnte vilkårene,
 - iv) for å kreve at den opprinnelige fristen på 96 timer forlenges med en kort periode på høyst åtte dager som skal godkjennes av den avlyttende medlemsstat, i den hensikt å gjennomføre interne prosedyrer etter nasjonal rett. Den underrettede medlemsstat skal gi den avlyttende medlemsstat skriftlig underretning om de vilkår som i henhold til dens nasjonale rett ligger til grunn for den anmodede forlengelsen av fristen.
 - b) Inntil den underrettede medlemsstat har truffet sin beslutning i henhold til bokstav a) i) eller ii), kan den avlyttende medlemsstat
 - i) fortsette avlyttingen,
 - ii) ikke bruke det materialet som allerede er fremkommet under avlyttingen, unntatt
 - dersom noe annet er avtalt mellom de berørte medlemsstater, eller

- for å treffe hastetiltak for å hindre en overhengende og alvorlig trussel mot den offentlige sikkerhet. Den underrettede medlemsstat skal underrettes om all bruk som nevnt og om grunnene for den.
 - c) Den underrettede medlemsstat kan anmode om en kortfattet redegjørelse for sakens omstendigheter og om alle ytterligere opplysninger som er nødvendige for at den skal kunne avgjøre om det ville ha blitt gitt tillatelse til avlyttingen i en tilsvarende nasjonal sak. En slik anmodning berører ikke anvendelsen av bokstav b) med mindre noe annet er avtalt mellom den underrettede medlemsstat og den avlyttende medlemsstat.
 - d) Medlemsstatene skal treffe de tiltak som er nødvendige for å sikre at det kan gis et svar innen fristen på 96 timer. For dette formål skal de utpeke kontaktpunkter som skal være i tjeneste døgnet rundt, og angi disse i sine erklæringer etter artikkel 24 nr. 1 bokstav e).
5. Den underrettede medlemsstat skal undergi opplysningene fremskaffet etter nr. 3 fortrolig behandling i samsvar med sin nasjonale rett.
6. Dersom en avlyttende medlemsstat er av den oppfatning at opplysningene som skal fremskaffes etter nr. 3, er av særlig sensitiv art, kan de overføres til den kompetente myndighet gjennom en særlig myndighet dersom det foreligger en bilateral avtale om dette mellom de berørte medlemsstater.
7. Enhver medlemsstat kan, når den gir underretningen omhandlet i artikkel 27 nr. 2 eller på et hvilket som helst senere tidspunkt, erklære at det ikke vil være nødvendig å gi den opplysninger om avlyttinger som fastsatt i denne artikkel.

Artikkel 21

Ansvar for teleoperatørenes kostnader

Kostnader som teleoperatører eller tjenesteytere pådrar seg i forbindelse med gjennomføringen av anmodninger etter artikkel 18, skal bæres av den anmodende medlemsstat.

Artikkel 22

Bilaterale avtaler

Ingen bestemmelse i dette kapittel skal være til hinder for at medlemsstatene kan inngå bilaterale eller multilaterale avtaler seg imellom med sikte på å fremme utnyttelsen av eksisterende eller fremtidige tekniske muligheter for lovlig avlytting av telekommunikasjon.

KAPITTEL IV

Artikkel 23

Personvern

1. Personopplysninger som oversendes i henhold til denne konvensjon, kan av den medlemsstat de er oversendt til, brukes
 - a) i forbindelse med de saker denne konvensjon får anvendelse på,
 - b) i forbindelse med andre rettslige prosedyrer eller forvaltningsprosedyrer som har en direkte sammenheng med sakene nevnt i bokstav a),
 - c) for å avverge en overhengende og alvorlig trussel mot den offentlige sikkerhet,
 - d) for alle andre formål bare med forutgående samtykke fra den medlemsstat som har oversendt opplysningene, med mindre den berørte medlemsstaten har innhentet samtykke fra den registrerte personen.
2. Denne artikkel får anvendelse også på personopplysninger som ikke er oversendt, men fremskaffet på annet vis i henhold til denne konvensjon.
3. I forbindelse med en bestemt sak kan den medlemsstat som oversender personopplysningene, kreve at den medlemsstat de oversendes til, gir opplysning om hvordan de er brukt.
4. Dersom det er stilt vilkår for bruken av personopplysninger i henhold til artikkel 7 nr. 2, artikkel 18 nr. 5 bokstav b), artikkel 18 nr. 6 eller artikkel 20 nr. 4, skal disse vilkårene gå foran bestemmelsene i denne artikkel. Dersom det ikke er stilt vilkår, får denne artikkel anvendelse.
5. Bestemmelsene i artikkel 13 nr. 10 går foran bestemmelsene i denne artikkel med hensyn til opplysninger fremskaffet etter artikkel 13.
6. Denne artikkel får ikke anvendelse på personopplysninger som er fremskaffet av en medlemsstat i henhold til denne konvensjon, og som skriver seg fra denne medlemsstat.
7. Luxembourg kan, når landet undertegner denne konvensjon, erklære at følgende får anvendelse når Luxembourg i henhold til denne konvensjon oversender personopplysninger til en annen medlemsstat:

Med mindre annet følger av nr. 1 bokstav c), kan Luxembourg i en bestemt sak kreve at med mindre den berørte medlemsstat har innhentet samtykke fra den registrerte personen, kan personopplysninger ikke brukes uten forutgående samtykke fra Luxembourg til de formål som er nevnt i nr. 1 bokstav a) og b), i saker der Luxembourg kunne ha avslått eller begrenset oversendingen eller anvendelsen av personopplysninger i samsvar med bestemmelsene i denne konvensjon eller i instrumentene nevnt i artikkel 1.

Dersom Luxembourg i en bestemt sak nekter å gi samtykke ved anmodning fremmet av en medlemsstat i henhold til bestemmelsene i nr. 1, må det grunngi sin beslutning skriftlig.

KAPITTEL V

SLUTTBESTEMMELSER

Artikkel 24

Erklæringer

1. Hver medlemsstat skal, når den gir underretningen omhandlet i artikkel 27 nr. 2, avgi en erklæring der den oppgir hvilke myndigheter som, i tillegg til dem som allerede er angitt i den europeiske konvensjon om gjensidig hjelp i straffesaker og Benelux-traktaten, er kompetente med hensyn til anvendelsen av denne konvensjon og anvendelsen i forholdet mellom medlemsstatene av bestemmelsene om gjensidig hjelp i straffesaker i instrumentene nevnt i artikkel 1 nr. 1, herunder særlig

- a) de forvaltningsmyndigheter som eventuelt er kompetente i henhold til artikkel 3 nr. 1,
- b) en eller flere sentrale myndigheter med sikte på anvendelsen av artikkel 6, samt de myndigheter som er kompetente til å behandle anmodninger omhandlet i artikkel 6 nr. 8,
- c) de politi- eller tollmyndigheter som eventuelt er kompetente med sikte på anvendelsen av artikkel 6 nr. 5,
- d) de forvaltningsmyndigheter som eventuelt er kompetente med sikte på anvendelsen av artikkel 6 nr. 6, og
- e) den eller de myndigheter som er kompetente med sikte på anvendelsen av artikkel 18 og 19 og artikkel 20 nr. 1 til 5.

2. Erklæringer avgitt i samsvar med nr. 1 kan når som helst endres, helt eller delvis, i henhold til samme fremgangsmåte.

Artikkel 25

Forbehold

Det kan ikke tas andre forbehold med hensyn til denne konvensjon enn dem som er uttrykkelig angitt i konvensjonen.

Artikkel 26

Geografisk virkeområde

Denne konvensjons anvendelse på Gibraltar skal tre i kraft når den europeiske konvensjon om gjensidig hjelp i straffesaker er blitt utvidet til å omfatte Gibraltar.

Det forente kongerike skal gi Rådets formann skriftlig underretning om når det ønsker å anvende konvensjonen på Kanaløyene og Isle of Man, etter at den europeiske konvensjon om

gjensidig hjelp i straffesaker er blitt utvidet til å omfatte disse territoriene. Rådet skal treffe sin beslutning om denne anmodningen ved enstemmig vedtak blant medlemmene.

Artikkel 27

Ikrafttredelse

1. Denne konvensjon skal vedtas av medlemsstatene i samsvar med deres respektive forfatningsregler.
2. Medlemsstatene skal underrette generalsekretæren i Rådet for Den europeiske union når de har fullført de prosedyrer som kreves etter deres forfatningsregler for å vedta denne konvensjon.
3. Denne konvensjon trer i kraft for de åtte berørte medlemsstater 90 dager etter at den åttende av de stater som var medlem av Den europeiske union på det tidspunkt Rådet vedtok rettsakten om å utarbeide denne konvensjon, har gitt underretning som nevnt i nr. 2.
4. En underretning gitt av en medlemsstat etter at den åttende underretningen nevnt i nr. 2 er mottatt, skal medføre at denne konvensjon trer i kraft mellom denne medlemsstat og de medlemsstater konvensjonen allerede er trådt i kraft for, 90 dager etter nevnte underretning.
5. Før konvensjonen er trådt i kraft i henhold til nr. 3, kan hver medlemsstat, når den gir underretningen omhandlet i nr. 2 eller på et hvilket som helst senere tidspunkt, erklære at den vil anvende denne konvensjon på sine forbindelser med de medlemsstater som har avgitt samme erklæring. Slike erklæringer får anvendelse 90 dager etter at de er deponert.
6. Denne konvensjon får anvendelse på gjensidig hjelp mellom de berørte medlemsstater iverksatt etter det tidspunkt den trer i kraft eller begynner å anvendes i henhold til nr. 5.

Artikkel 28

Nye medlemsstaters tiltredelse

1. Denne konvensjon skal være åpen for tiltredelse for enhver stat som blir medlem av Den europeiske union.
2. Teksten til konvensjonen på den tiltredende stats språk, slik den er utformet av Rådet for Den europeiske union, skal være gyldig.
3. Tiltredelsesdokumentene skal deponeres hos depositaren.
4. Denne konvensjon skal for enhver tiltredende stat tre i kraft 90 dager etter at vedkommende stat har deponert sitt tiltredelsesdokument, eller den dag konvensjonen trer i kraft, dersom den ennå ikke er trådt i kraft ved utløpet av nevnte periode på 90 dager.

5. Dersom denne konvensjon ennå ikke er trådt i kraft på det tidspunkt en tiltredende medlemsstat deponerer sitt tiltredelsesdokument, skal artikkel 27 nr. 5 få anvendelse for denne medlemsstat.

Artikkel 29

Ikraftttredelse for Island og Norge

1. Med forbehold for artikkel 8 i avtalen inngått mellom Rådet for Den europeiske union og Republikken Island og Kongeriket Norge om de sistnevnte statenes tilknytning til gjennomføringen, anvendelsen og videreutviklingen av Schengen-regelverket («samarbeidsavtalen») trer bestemmelsene nevnt i artikkel 2 nr. 1 i kraft for Island og Norge 90 dager etter at Rådet og Kommisjonen i henhold til artikkel 8 nr. 2 i samarbeidsavtalen har mottatt underretning om at Island og Norge har oppfylt de forfatningsmessige krav, i deres gjensidige forbindelser med de medlemsstater som denne konvensjon allerede er trådt i kraft for i henhold til artikkel 27 nr. 3 eller 4.

2. Dersom denne konvensjon trer i kraft for en medlemsstat etter at bestemmelsene nevnt i artikkel 2 nr. 1 er trådt i kraft for Island og Norge, får de aktuelle bestemmelsene anvendelse også på de gjensidige forbindelsene mellom denne medlemsstaten og Island og Norge.

3. Bestemmelsene i artikkel 2 nr. 1 skal ikke under noen omstendighet være bindende for Island og Norge før den dato som skal fastsettes i henhold til artikkel 15 nr. 4 i samarbeidsavtalen.

4. Uten at nr. 1, 2 og 3 berøres, skal bestemmelsene i artikkel 2 nr. 1 tre i kraft for Island og Norge senest den dag denne konvensjon trer i kraft for den femtende stat som var medlem av Den europeiske union på det tidspunkt Rådet vedtok rettsakten om å utarbeide denne konvensjon.

Artikkel 30

Depositar

1. Generalsekretæren i Rådet for Den europeiske union skal være depositar for denne konvensjon.

2. Depositaren skal i De Europeiske Fellesskaps Tidende offentliggjøre opplysninger om vedtakelser og tiltredelser, erklæringer og forbehold samt alle andre underretninger som vedrører denne konvensjon.

Utferdiget i Brussel 29. mai 2000 i ett originaleksemplar på dansk, engelsk, finsk, fransk, gresk, irsk, italiensk, nederlandsk, portugisisk, spansk, svensk og tysk, med samme gyldighet

for alle tekstene, som skal deponeres i arkivene til Den europeiske unions rådssekretariat. Generalsekretæren skal sende en bekreftet kopi til hver medlemsstat.

ERKLÆRINGER

Erklæring fra Rådet til artikkel 10 nr. 9

«Når Rådet vurderer å vedta et instrument som nevnt i artikkel 10 nr. 9, skal Rådet respektere medlemsstatenes forpliktelser i henhold til den europeiske konvensjon om beskyttelse av menneskerettighetene og de grunnleggende friheter.»

Erklæring fra Det forente kongerike til artikkel 20

Denne erklæring skal utgjøre en omforent, integrert del av konvensjonen:

«I Det forente kongerike får artikkel 20 anvendelse på avlyttingsordrer utstedt av ministeren til politimyndigheter eller Det forente kongerikes tollmyndigheter ("HM Customs & Excise") i de tilfeller der det angitte formålet i ordren, i samsvar med internrettslige bestemmelser om avlytting av telekommunikasjon, er å avdekke grov kriminalitet. Den får anvendelse også på ordrer utstedt til etterretningstjenesten ("Security Service") i de tilfeller der denne i samsvar med internrettslige bestemmelser bistår i en etterforskning av den art som er beskrevet i artikkel 20 nr. 1.»